

Asia: VN/203/2020

Lausuntopyyntö työsuojelun yhteistoimintahenkilöiden rekisteröinnistä annettavasta laista ja eräistä muista lakimuutoksista

Lausunnonantajan lausunto

Voitte kirjoittaa lausuntonne alla olevaan tekstikenttään

Sosiaali- ja terveysministeriö on pyytänyt oikeusministeriöltä lausuntoa hallituksen esityksen luonnoksesta, joka koskee työsuojelun yhteistoimintahenkilöiden rekisteröinnistä annettavaa lakia ja eräitä muita lakimuutoksia.

Esityksessä ehdotetaan työsuojelun yhteistoimintahenkilöiden rekisteröinnistä annettavaa lakia. Se korvaisi voimassa olevan työsuojeluhenkilörekisteristä annetun lain. Ehdotettavan lain vuoksi muutettaisiin myös työsuojelun valvonnasta ja työpaikan työsuojeluyhteistoiminnasta annetun lain 47 §:ää. Lisäksi muutettaisiin panostajalain 1 ja 24 §:ää sekä työturvallisuuslain 6 §:ää. Oikeusministeriö esittää lausuntonaan kunnioittavasti seuraavan.

Esityksessä on keskeisesti kyse sääntelystä, jolla annettaisiin eräiden tietojen rekisteröinti- ja luovutustehtävä Työturvallisuuskeskukselle. Esitysluonnoksessa on arvioitu, että kyseessä on perustuslain 124 §:ssä tarkoitettu julkinen hallintotehtävä. Tehtävä annettaisiin Työturvallisuuskeskukselle suoraan lailla. Lisäksi luonnoksen 1. lakiehdotuksessa säädettäisiin tietojen luovuttamiseen liittyvistä kysymyksistä. Esitysluonnoksessa on perusteellisesti ja pääosin asianmukaisesti arvioitu ehdotettuihin säännöksiin liittyviä julkisoikeudellisia kysymyksiä ja ehdotuksen suhdetta hallinnon yleislakeihin. Oikeusministeriö katsoo, että esityksessä on kuitenkin eräitä erityisesti informaatio-oikeudelliseen yleissääntelyyn liittyviä kysymyksiä, joita tulisi jatkovalmistelussa arvioida vielä uudelleen.

Julkinen hallintotehtävä

Esitysluonnoksessa on perusteellisesti kuvattu ja arvioitu lailla Työturvallisuuskeskukselle annettavan rekisteröinti- ja luovutustehtävän luonnetta julkisena hallintotehtävänä. Oikeusministeriö pitää tältä osin luonnoksen arviota tehtävän luonteesta asianmukaisena. Ensimmäisen lakiehdotuksen 9 §:ssä säädettäisiin siitä, että Työturvallisuuskeskus hoitaa 3–6 §:ssä tarkoitettujen tietojen rekisteröinti- ja luovutustehtävää julkisena hallintotehtävänä. Perustuslain 124 §:ssä tarkoitettu julkisen hallintotehtävän käsite saa sisältönsä perustuslaista, minkä vuoksi tavallisen lain tasolla on pyritty välttämään suoraan määrittelemästä eri tehtäviä julkiseksi hallintotehtäväksi. Näin ollen laissa tulisi säätää vain siitä, että Työturvallisuuskeskus hoitaa lain 3-6 §:ssä tarkoitettua rekisteröinti- ja luovutustehtävää. Säännöksen perusteluissa tulisi kuvata tehtävän luonnetta ja sitä, että kyseessä on

julkinen hallintotehtävä. Tällä on heijastusvaikutus ainakin myös ehdotuksen 11-13 §:iin, joissa niin ikään mainitaan julkinen hallintotehtävä säännöksessä. Kyseisissä pykälissä olisi mahdollista viitata julkisen hallintotehtävän sijaan 3-6 §:ssä tarkoitettuihin tehtäviin.

Henkilötietojen suoja

Oikeusministeriö toteaa, että esitysluonnoksessa on tunnistettu asianmukaisesti, että ehdotukseen liittyy henkilötietojen käsittelyä, joka kuuluu EU:n yleisen tietosuojasetuksen (EU) 2016/679 soveltamisalaan. Oikeusministeriölle jää esitysluonnoksesta käsitys, että sen tarkoituksena on tietyiltä osin ehdottaa yleistä tietosuojasetusta täsmentävää kansallista erityissääntelyä. Esitysluonnoksessa on myös selkeästi pyritty tekemään selkoa kansallisen liikkumavaran käytöstä sekä sen tarpeellisuudesta. Oikeusministeriö toteaa kuitenkin, että esitysluonnos kaipaa tältä osin selkeyttämistä. Jatkovalmistelussa tulee kiinnittää huomiota perusteluiden selkeyteen erityisesti henkilötietojen käsittelyn oikeusperusteiden osalta. Jäsenvaltioilla on kansallista liikkumavaraa antaa yleistä tietosuojasetusta täsmentävää sääntelyä ainoastaan tilanteissa, joissa käsittelyperuste on joko asetuksen 6 artiklan 1 kohdan c alakohta (rekisterinpitäjän lakisääteinen velvollisuus) tai e alakohta (yleinen etu tai julkisen vallan käyttö). Kansallista erityissääntelyä ei voida antaa, kun henkilötietojen käsittely perustuu 6 artiklan 1 kohdan f alakohtaan (oikeutettu etu). Esitysluonnos jättää avoimeksi kansallisen liikkumavaran käytön osalta, miten ehdotuksessa on tarkoitus käyttää yleisen tietosuojasetuksen 23 artiklan sisältämää liikkumavaraa. Esitysluonnoksen perustelut (esimerkiksi luvussa 4.1.2 ovat tältä osin epäselvät ja puutteelliset). Oikeusministeriö toteaa, että jatkovalmistelussa huomiota tulee kiinnittää ennen muuta 1. lakiehdotuksen 14 ja 15 §:ään (ks. tältä osin tarkemmin otsikon ”Suhde julkisuuslakiin ja tiedonluovutukset” alta).

Huomiota tulisi kiinnittää lisäksi 1. lakiehdotuksen vastustamisoikeutta koskevaan 8 §:ään. Kyseisen pykälän 1 momentissa viitattaisiin yleisen tietosuojasetuksen 21 artiklaan, jossa säädetään rekisteröidyn vastustamisoikeudesta, jos henkilötietoja käsitellään suoramarkkinointia varten. Pykälän 2 momentissa säädettäisiin henkilön, jonka henkilötietoja ilmoitettaisiin Työturvallisuuskeskukselle, oikeudesta pyytää Työturvallisuuskeskusta merkitsemään työsuojelun yhteistoimintahenkilöiden rekisteriin, että hän vastustaa henkilötietojensa käsittelyä suoramarkkinointiin. Oikeusministeriölle jää epäselväksi ehdotetun pykälän tarpeellisuus.

Oikeusministeriö toteaa tältä osin, että yleinen tietosuojasetus on suoraan sovellettavaa oikeutta eikä kansallisessa lainsäädännössä ole lähtökohtaisesti tarpeen toistaa asetuksen säännöksiä. Oikeusministeriö näkee, että ehdotetussa 8 §:n 1 momentissa olisi kyse informatiivisesta viittauksesta tietosuojasetuksen 21 artiklan 3 kohtaan. Jatkovalmistelussa tulisi arvioida ja perustella, miksi kyseinen informatiivinen viittaus olisi tarpeen. Ylipäänsä oikeusministeriö huomauttaa, että pykälää koskevat säännöskohtaiset perustelut (s. 59 – 61) ovat epäselvät ja jättävät epäselväksi, mitä 8 §:n 1 momentilla tavoiteltaisiin ja mikä sen suhde on 1. lakiehdotuksen 14 ja 15 §:ään. Ehdotetun 8 §:n 2 momentin osalta oikeusministeriölle jää epäselväksi suhde Työturvallisuuskeskuksen oikeuksiin käsitellä henkilötietoja silloin, kun se hoitaa julkista hallintotehtävää verrattuna muuhun Työturvallisuuskeskuksen suorittamaan käsittelyyn. Oikeusministeriölle jää esitysluonnoksesta ja 1. lakiehdotuksen 9 §:stä käsitys, ettei Työturvallisuuskeskukselle säädettäisi julkisena hallintotehtävänä suoramarkkinointia koskevia tehtäviä, vaan se hoitaisi 1. lakiehdotuksen 3–6 §:ssä tarkoitettujen tietojen rekisteröinti- ja luovutustehtäviä. Ehdotetun 8 §:n 2 momentin osalta jää lisäksi epäselväksi, mihin yleisen tietosuojasetuksen kohtaan ehdotettava kansallinen erityissääntely perustuisi ja minkälaista liikkumavaraa asetusta jättää kansallisen erityissääntelyn suhteen (ks. muun muassa asetuksen 23 artikla). Oikeusministeriö toteaa, että ehdotusta tulee edellä mainitulta osin arvioida uudelleen

jatkovalmistelussa. Lisäksi tulee varmistaa, että kansallisessa lainsäädännössä käytetään asetuksessa määriteltyjä käsitteitä, kuten vastustamisoikeus (vrt. esitysluonnoksessa mainittu vastustusoikeus).

Suhde julkisuuslakiin ja tiedonluovutukset

Luonnoksen 1. lakiehdotuksen lähtökohtana on, että lain mukaan rekisteröitävät ja luovutettavat tiedot ovat julkisia tietoja. Laissa säädettäisiin myös siitä, että Työturvallisuuskeskuksen julkisen hallintotehtävän hoitamisessa sovellettaisiin julkisuuslakia. Ehdotus laajentaisi julkisuuslain soveltamisen yleislaissa säädettyä laajemmaksi. Luonnoksen jaksossa 10 kuvataan julkisuuslain ajantasaistamistarpeita arvioineen työryhmän ehdotusta liittyen julkisuuslain soveltamisalan laajentamiseen. Hallituksen esityksen laatimisoheissa todetaan, että ”eduskunnalle on annettava täsmälliset tiedot niistä mahdollisista muista hallituksen esityksistä, jotka sen on otettava huomioon nyt puheena olevaa esitystä käsitellessään. Tämä on tarpeen, jotta eduskunta voi päättää asioiden käsittelemisen järjestyksestä. Jaksossa on mainittava jo annetut ja valmisteilla olevat esitykset, joista esillä olevan esityksen eduskuntakäsittely tai esitykseen sisältyvien lakien voimaantulo voi riippua. Jos jo eduskunnan käsiteltävänä oleviin tai esillä olevan esityksen kanssa samanaikaisesti annettaviin hallituksen esityksiin sisältyy ehdotuksia samojen lainkohtien muuttamisesta kuin esillä olevassa esityksessä, lainkohdat on yksilöitävä. Jos esitysten keskinäinen riippuvuus voi johtaa jonkin lain voimaantulon siirtymiseen suunniteltua myöhemmäksi, myös tästä on tehtävä selkoa.” Koska kyseessä on työryhmän mietintö eikä vielä annettu hallituksen esitys, ei työryhmän mietintöä ole tarpeen mainita kyseisessä kohdassa. Työryhmän ehdotuksen voisi mainita esimerkiksi esityksen yleisperusteluissa.

Oikeusministeriö pitää ehdotettua säännöstä julkisuuslain soveltamisesta sinänsä perusteltuna, mutta ehdotuksessa esitetyt eräät säännökset poikkeaisivat julkisuuslain sääntelylogiikasta siinä määrin, että ne saattavat käytännössä vaikeuttaa julkisuuslain soveltamista Työturvallisuuskeskuksen julkisen hallintotehtävän hoitamisessa. Vaikka esityksessä on käsitelty ehdotettujen säännösten suhdetta julkisuuslakiin, jää ehdotuksessa jossain määrin epäselväksi, miltä osin esitys poikkeaa julkisuuslaista ja miltä osin sitä kuitenkin sovellettaisiin.

Erityisesti luonnoksen 1. lakiehdotuksen 14 ja 15 §:t sisältävät sääntelyä, joiden suhde yleislaeissa säädettyyn jäisi hankalasti hahmotettavaksi säädösten erilaisen sääntelylogiikan vuoksi. Julkisuuslaissa säädetty tiedonsaantioikeus ei lähtökohtaisesti määrity sen perusteella, mikä tietojen käyttötarkoitus on. Jos tieto on julkisuuslain perusteella julkinen ja se annetaan pyytäjälle, voi kuitenkin muusta sääntelystä, kuten tekijänoikeussääntelystä, seurata rajoituksia tietojen käyttämiselle. Julkisuuslain 16 §:n 3 momentissa taas säädetään luovutusrajoituksesta, joka rajoittaa henkilörekisteristä annettavien henkilötietojen luovuttamista tietyillä antotavoilla. Säännöksen perusteella viranomaisen tulee tietojen luovutushetkellä arvioida, onko luovutuksensaajalla henkilötietojen suojaa koskevien säännösten mukaan oikeus tallettaa ja käyttää luovuttavia henkilötietoja.

Luonnoksen 14 ja 15 §:ssä säädettäisiin Työturvallisuuskeskuksen ja muiden tahojen oikeudesta käyttää ja saada ilmoitettuja tietoja. Tiedonsaanti- tai käyttöoikeus olisi sidottu tietojen käyttötarkoitukseen. Kun kyse on julkisuuslain perusteella julkisista tiedoista, ei laissa tulisi lähtökohtaisesti erikseen säätää tiedonsaantioikeudesta kyseisiin tietoihin, vaan se seuraa jo sovellettavaksi tulevasta julkisuuslaista. Säännöksen tarkoituksena näyttääkin enemmän olevan poiketa julkisuuslain 16 §:n 3 momentin luovutusrajoitusta koskevasta säännöksestä, eli mahdollistaa suoraan lain perusteella se, että Työturvallisuuskeskus voisi käyttää julkisen hallintotehtävän hoitamisessa saamiaan tietoja myös muiden tehtäviensä hoitamisessa siten, ettei julkisuuslain 16 §:n 3 momentin luovutusrajoitus tulisi sovellettavaksi.

Säännöksen perusteluissa todetaan, että ”Työturvallisuuskeskukselle syntyisi yleisen tietosuoja-asetuksen 6 artiklan 1 kohdan c alakohdassa tarkoitettu oikeusperuste käsitellä ehdotettavassa laissa tarkoitettuja tietoja 14 pykälässä tarkoitettuihin työsuojelua edistäviin käyttötarkoituksiin (julkisen hallintotehtävän lisäksi). 14 pykälä olisi kirjoitettu muotoon ”oikeus saada”, jotta Työturvallisuuskeskuksen henkilötietojen käsittelyn oikeusperusteen syntyminen tulisi selkeästi esille.” Julkisuuslain systematiikassa tiedonsaantioikeuden ei sinällään katsota muodostavan tiedot saavalle osapuolelle käsittelyoikeutta tietoihin, vaan tiedonsaajan tulee lähtökohtaisesti arvioida käsittelyperusteensa erikseen ja suhteessa niihin käsittelytoimiin, joita tiedonsaaja tiedoille suorittaa. Muutoinkin vaikuttaisi siltä, että tietosuoja-asetuksen 6 artiklan 1 kohdan c alakohta (lakisääteisen velvoitteen noudattaminen) sopii huonosti Työturvallisuuskeskuksen muun kuin julkisen hallintotehtävän hoidossa tapahtuvan käsittelyn oikeusperusteeksi, koska oikeus saada tietoja ei vielä perusta lakisääteistä velvoitetta Työturvallisuuskeskukselle käsitellä kyseisiä tietoja omiin tarkoituksiinsa. Oikeusministeriö huomauttaa, että esimerkiksi suoramarkkinoinnin osalta henkilötietojen käsittelyperuste on lähtökohtaisesti joko rekisteröidyn suostumus tai oikeutettu etu, joiden osalta tietosuoja-asetus ei sisällä kansallista liikkumavaraa.

Tiedonsaantioikeudesta säätämisen sijaan säännöstä tulisi lähtökohtaisesti muokata niin, että siinä säädettäisiin Työturvallisuuskeskuksen oikeudesta käyttää ilmoitettuja tietoja tiettyihin käyttötarkoituksiin siten, ettei julkisuuslain 16 §:n 3 momentin mukaista arviointia käsittelyperusteen olemassaolosta tehtäisi erikseen. Pohdittaessa tarvetta säätää Työturvallisuuskeskuksen oikeudesta käsitellä ehdotuksessa mainittuihin käyttötarkoituksiin, kuten suoramarkkinointiin, tulee huomioida myös yleisen tietosuoja-asetuksen reunaehdot kansalliselle erityissääntelylle, esimerkiksi käsittelyn oikeusperusteiden osalta (ks. tarkemmin otsikon Henkilötietojen suoja alta).

Vastaavasti luonnoksen 1. lakiehdotuksen 15 §:n 1 momentissa säädettäisiin tiedonsaantioikeudesta, jonka tarkoituksena näyttäisi ennemmin olevan poiketa julkisuuslain 16 §:n 3 momentista ja johon liittyy edellä mainittu systemaattinen ongelma tiedonsaantioikeuden ja käsittelyperusteiden osalta. Luonnoksen 15 §:n 1 momentin osalta eri käsittelyperusteiden soveltumiseen voi vaikuttaa myös se, että säännöksessä tietojen saajina olisi viranomaisten lisäksi muita tahoja.

Kokonaisuutena arvioiden luonnoksen 14 §:ssä ja 15 §:n 1 momentin säännökset sopivat huonosti yhteen sovellettavaksi tulevien julkisuuslain ja tietosuojasääntelyn yleissäännösten ja systematiikan kanssa. Jatkovalmistelussa tulisi arvioida säännösten keskeistä tarkoitusta ja kehittää niiden muotoiluja edellä todettu huomioiden sekä varmistua siitä, että säännösten suhde yleislaeissa säädettyyn muodostuu loogiseksi. Tietosuojasääntelyn osalta jatkovalmistelussa tulee huomioida erityisesti, että ehdotuksissa huomioidaan yleisen tietosuoja-asetuksen asettamat reunaehdot kansallisen erityissääntelyn antamiselle. Tältä osin huomio kiinnittyy erityisesti asetuksen 6 artiklan 2-4 kohtiin sekä 23 artiklaan, jossa säädetään jäsenvaltioiden mahdollisuuksista rajoittaa rekisteröidyn oikeuksia.

Luonnoksen 15 §:n 2 momentissa säädettäisiin julkisuuslain maksusääntelystä poikkeavasta maksusta. Säännös tulisi muotoilla poikkeussäännökseksi julkisuuslain 34 §:stä (eli ”poiketen siitä, mitä... ”sen sijaan että säädetään ”sen estämättä...”). Kyseinen säännös sopii niin ikään haastavasti yhteen julkisuuslain systematiikan kanssa, missä tietojen maksullisuus on sidottu lähinnä tietojen antotapoihin. Julkisuuslain maksusääntelystä poikkeava sääntely on sinänsä mahdollista, mutta säännöksessä ja sen perusteluissa tulisi vielä selkeämmin tuoda esille se, että säännöksestä seuraa,

ettei julkisuuslain 34 §:ää sovelleta Työturvallisuuskeskuksen yleisöjulkisuuden perusteella antamiin tietoihin lainkaan riippumatta tietojen antotavasta.

Luonnoksen 1. lakiehdotuksessa näyttäisi myös olevan jonkin verran päällekkäistä sääntelyä tiedonhallintalain (906/2019) kanssa. Jatkovalmistelussa tulisi vielä arvioida, ovatko kaikki viittaukset sähköiseen luovuttamiseen tarpeellisia laissa esimerkiksi siltä osin kuin 15 §:ssä säädettäisiin viranomaisten välisestä tiedonluovutuksesta. Mikäli 15 § katsotaan perustelluksi säilyttää, tulisi arvioida mahdollisuutta erottaa säännöksessä viranomaisten tai julkista hallintotehtävää hoitavien välillä tapahtuvat luovutukset muille tahoille tehtävistä tietojen luovutuksista.

Sähköisen ilmoittamisen ensisijaisuus

Luonnoksen 1. lakiehdotuksen 7 §:ssä säädettäisiin siitä, että tiedot olisi ilmoitettava Työturvallisuuskeskuksen työsuojelun yhteistoimintahenkilöiden rekisteriin käyttäen ensisijaisesti sähköistä ilmoituspalvelua. Perustelujen mukaan säännöksellä ei velvoitettaisi sähköiseen ilmoittamiseen, mutta sen ensisijaisuudesta kuitenkin säädettäisiin. Säännöksen normatiivinen merkitys jää epäselväksi, koska se ei velvoita vaan ilmaisee lähinnä toiveen ensisijaisesti käyttää sähköistä ilmoitusta. Lainkirjoittajan oppaassa on todettu, että ”Laki sallii, oikeuttaa tai velvoittaa. Lakiin ei saa ottaa ”säännöksiä” asioista, jotka ovat itsestään selviä tai joilla ei muuten ole minkäänlaista oikeudellista merkitystä. Perustuslakivaliokuntakin on lausunnossaan (PeVL 37/2006 vp) todennut, että yleensä ei ”ole soveliasta hyväksyä lain tai minkään muunkaan säädöksen muodossa” ”oikeudelliselta velvoittavuudeltaan” ”heikkoja tai velvoittavuutta kokonaan vailla olevia yleisiä säännöksiä.” (ks. lainkirjoittajan opas, jakso 24.2.4) Oikeusministeriö katsoo, että kyseinen säännös tulisi poistaa tarpeettomana.

Säättämisyjärjestysperustelut

Luonnoksen säättämisyjärjestysperusteluissa on käsitelty ja perusteltu säädösehdotusten keskeisimpiä valtiosääntöisiä kysymyksiä pääosin asianmukaisesti ja kattavasti. Säättämisyjärjestysperusteluissa on todettu, että julkisuutta koskeva perusoikeus on käytännössä vastakkainen yksityisyyden suoja ja henkilötietojen suoja koskevan perusoikeuden kanssa. Julkisuusperiaate ja yksityisyyden suoja koskeva perusoikeus tulevat usein keskenään punnittaviksi, mutta vastakkaisuuden sijaan kyse lienee enemmän siitä, että kyseisillä perusoikeuksilla suojataan eri intressejä.

Henkilötietojen suojan näkökulmasta oikeusministeriölle jää epäselväksi, onko ehdotetussa sääntelyssä otettu huomioon työelämän tietosuojaa koskeva sääntelyä.

Säättämisyjärjestysperusteluissa (s. 86) kuvataan oikeushenkilöihin liittyvää henkilötietojen käsittelyä. Oikeusministeriö huomauttaa tältä osin, että ehdotuksessa vaikuttaisi olevan kyse myös työntekijöiden henkilötietojen käsittelystä (työnantajalla esimerkiksi velvollisuus ilmoittaa Työturvallisuuskeskukselle tietoja työpaikan työsuojelun yhteistoimintahenkilöistä). Esitysluonnosta olisi syytä arvioida jatkovalmistelussa myös tältä osin.

Säättämisyjärjestysperusteluissa on arvioitu ehdotettua maksusääntelyä perustuslain 6 §:n yhdenvertaisuutta koskevan säännöksen valossa. Yhdenvertaisuuden ohella keskeistä sääntelyssä näyttäisi olevan perustuslain 21 §:ssä säädetty oikeusturvaa koskeva perusoikeus, joka sisältää oikeuden saada asiansa käsitellyksi asianmukaisesti. Kyseistä oikeutta konkretisoi esimerkiksi hallintolain 6 §:ssä säädetty viranomaisen velvoite kohdella hallinnossa asioivia tasapuolisesti.

Säättämisyjärjestysperusteluissa arvioidaan panostajalain ja työturvallisuuslain soveltamisalojen rajausten muutoksia muun muassa perustuslain 18 §:n valossa. Elinkeinonvapauden suoja ei vaikuta

ehdotettujen säännösten osalta relevantilta, koska kyse on virkatehtäviin liittyvien velvollisuuksien sääntelystä.

Muita huomioita

Luonnoksen 1. lakiehdotuksen 11 § vaikuttaisi olevan poikkeussäännös julkisuuslaissa säädettyyn. Säännös tulisi muotoilla selvästi poikkeussäännöksi (poiketen siitä, mitä...) nyt käytetyn ”sen estämättä...” –muotoilun sijaan.

Luonnoksen 1. lakiehdotuksen 17 §:ssä käytetään ”siten kuin” –rakennetta, jota lainvalmisteluohjeiden mukaan tulee välttää (ks. lainkirjoittajan opas, jakso 12.2.6). Kyseessä näyttäisi olevan aineellinen säännös, jolloin säännös tulisi muotoilla siten, että siitä ilmenee, että työsuojeluviranomainen valvoo 3 §:ssä tarkoitetun ilmoitusvelvollisuuden noudattamista ja että valvonnassa sovelletaan sitä mitä valvontalaissa säädetään, ellei jälkimmäisenä mainittu seuraa suoraan valvontalaista.

Suurpää Johanna
Oikeusministeriö

Leppävirta Liisa
Oikeusministeriö